

Ziegler Sarolta

Ez anyám húga, [Ziegler] Sári. Sári nagyon jó módú nő volt. Még a hat osztályt sem járta ki, de nagyon éles eszű, ügyes, jó kereskedő volt. Mikor kikopott az iskolából, talán tizenhárom évesen, elszegődött kereskedelmi tanulónak egy öregkisasszony mellé, akinek papírkereskedése volt, ha jól emlékszem, a Szondi utcában. Azért kellett neki könnyebb szakmát választania, mert szívbeteg volt. Kitanulta a szakmát, nagyon ügyes volt és kedves. Nagyon megszerette a Sárit ennek a boltnak a tulajdonosa, aki egy egyedülálló öregkisasszony volt, és ráhagyta a boltját, amikor meghalt. Ebből a boltból nagy üzletet fejlesztett, majd pedig a Szondi utca és a Szív utca sarkán kibérelt egy helyiséget, ahol nemcsak kicsiben árult, hanem nagykereskedés is volt, és nem annyira papírt és írószert, hanem főleg az ipar és a kereskedelem számára zacskókat meg csomagolóanyagot meg ilyesmiket árult, és ott helyben készített is. A mai napig az orromban van annak a ragasztóanyagnak a szaga, amivel az ott dolgozó munkáslányok és asszonyok ragasztották a zacskókat. Körülbelül tíz nő dolgozott ott, meg egy gépmester, aki a papírvágógépet kezelte. Aztán a nagypapa is ott dolgozott, felvigyázó volt. Meg ha betévedt egy vásárló, ő adott

vissza, és kezelte a kézi kasszát. De ott főleg nem kisvásárlók fordultak meg, hanem nagykereskedők. A gyümölcsárusoktól a hentesekig a zacskókat ott vásárolták. Én is nagyon sokat voltam ott, mert nagyon szerettem nézni, ahogy a zacskókat ragasztották, meg bekunyeráltam magam, hogy hadd segítsek. A nagynéném maximálisan családszerető volt. Minket ő ruházott főleg, mert az anyukámnak erre nem tellett. Ami rendes, szép holmink volt, ami nem az anyukáméból átalakított vagy a nővéremtől levetett cipő vagy ruha volt, azt mind tőle kaptuk. Születésnapra, karácsonyra teljesen felruházott minket. Húsvétra tőle kaptuk a tavaszi, nyári szebb holmikat. A Sári társult egy Erdős Gyuláné nevezetű nővel, aki befektetett, szóval megnagyobbították az üzletet meg a papírzacskó ragasztó üzemet, és vettek közösen egy házat. Inkább azt mondanám, hogy egy villát az Amerikai úton. Ez egy szép nagy úri villa volt. Úgy vették meg felesben ezzel a társával, hogy az anyukám, aki akkor már özvegy volt, odaköltözött. Ők dolgoztak az üzletben, és az anyukám volt a házvezetőnő. Volt egy cseléd lány is, de az anyukám főzött, vásárolt, és a cseléd lány takarított, meg ahol kellett, segített. Én akkor már nem voltam otthon, Szentendrén voltam, bentlakó iskolában, de a nővérem onnan járt iskolába. Ez nem sokáig ment, mert 1942 őszén meghalt a nagynéném.